

Rozhovor o dobrácích

Miroslav Hájek / foto: archiv

Možná vám přijde titulek divný, když na snímku mnozí poznají velitele lojovického Sboru dobrovolných hasičů. Ale oni si tak vskutku říkají – dobráci. A jestli se někdo o dobré jméno Velkých Popovic zasloužil, pak hasiči z Lojovic jistě.

Radek DVOŘÁK,
velitel Sboru dobrovolných hasičů Lojovice
Narozen 24. října 1976 („čistokrevný Lojovičák“, jak sám říká)
Otec syna Radka (6 let)

Lojovičtí hasiči mají nejen ve Velkých Popovicích, ale i dál velmi dobré jméno? Jak dlouho ta tradice vlastně vznikala?

Náš sbor vznikl s počátkem třicátých let a jeho činnost od té doby byla přerušena jen za války. Z bývalých sborů v Popovicích, Řepčicích a Brtnici jsme se dochovali jen my.

Kolik máte teď členů?

Máme 64 členů, z toho pak ve výjezdové jednotce, která jezdí na zásahy, je 16 lidí.

Vím, že máte mezi sebou i ženy a juniory...

Žen máme bezmála třicítku, více než desítku tvoří junioři... Samozřejmě ve výjezdové jednotce nefungují. Nejmladší je můj syn. Je ve sboru od svého třicetletého.

Co to vlastně obnáší, když řeknete výjezdová jednotka?

Spoustu času... třeba pro mě, jako pro jejího velitele, to znamená, že musím být 24 hodin na telefonu, abych byl dostupný, když je třeba vyrazit.

...a to pak slyšíme tu sirénu, kterou svoláváte členy?

Sirénu teď už moc nepoužíváme, letos jsme si pořídili svolávací zařízení, které je napojené přes operátory na mobilní telefony členů výjezdové jednotky. Dřív to fungovalo tak, že volali z Kolína, kde je operační centrála, mně a já pak musel buďto sirénou, nebo přes mobily jednotlivé lidi obvolávat. Takže dnes šestnáct lidí v jednotce dostane přes SMS datovou větu. No a pak následuje úprk do hasičárny.

Vám se to snadno říká, když bydlíte přímo proti ní, ale co vzdálenější členové... máte nějaké limity?

Ano, limit je 15 minut, my to teď stíháme do tří. Ale když jste zmínil tu sirénu, nás tu dlouho trápili pyšelští hasiči... tedy přesněji jejich

siréna, která za dobrého počasí díky terénu byla slyšet bezvadně až tady u nás. Takže se nám docela často stávalo, že když se oni svolávali k zásahu v Pyšelích, seběhlo se tady v Lojovicích před hasičárnou třeba v půl třetí v noci pár našich. A mě pak probudil telefon, co je, kde jsem. Když to bylo v jiný čas, šli jsme místo toho do hospody, ale to už je pryč.

Na zásah ale nevyjíždí všech šestnáct lidí, ne? Vždyť to byste se ani do vašeho auta nevešli...

I když třeba letos při zátopách jsme vyjížděli skutečně v plném počtu a ještě jsme dál povolávali další členy sboru, jinak obvykle vyjíždí jedno družstvo 1+5 a nebo, když je to přes den a lidi jsou v práci, i třeba jen čtyři lidi. A i tři – to se stalo. To je minimum. Při zásahu je každá ruka dobrá. Zároveň s námi pak vyjíždějí i profesionálové z Říčan.

Jaký je místně vlastně rozsah vašeho působení?

Máme celé Velkopopovicko k dálnici, po Řepčice, Všedobrovice, Dubiny. Navazujeme na další okrsky. Místy se to dokonce i trochu překrývá s Těptínským sborem a se Senohraby.

Kolik zásahů do roka máte a co je nejčastější důvod výjezdu?

Za letošek (tedy do půlky září, pozn. autora) jsme měli zatím dvacet výjezdů, z toho asi nejvíc jsou dopravní nehody, požáry aut, technické havárie, tedy jako popadané stromy a vůbec následky živelných událostí.

Tedy ono HÓŘÍ, HÓŘÍ, jak zní siréna na autě, už není pravda...

Svým způsobem už opravdu ne, hodně velkou část naší činnosti představují záchranné asistence, děláme třeba i takové věci jako odchyt zaběhlých zvířat či letos v zimě jsme museli například transportovat zraněnou lyžačku z lesa, kam se za ní zdravotníci nemohli dostat.

Ale přece jen boj s ohněm i s vodou v náplni činnosti stále máte. Obligátní otázka: Co je pro hasiče horší, oheň či voda?

Voda. Oheň uhasíte, vodu nezastavíte.

Ono se dokonce může zdát, že starostí s vodou teď je v poslední době nějak víc, než s požáry, nemýlím se...?

Vlastě kvůli povodním jsme začali fungovat s výjezdovou jednotkou. Tedy roku 2002. Do té doby fungovala výjezdová jednotka, která byla složená z popovických hasičů, brtnických a z Lojovic. Jenomže my tady jsme měli jen malou starou stříkačku zděděnou ještě po svých otcích, kteří nás ke sboru přitáhli. Jinak jsme tu neměli nic, ani oblečení, ani boty, jen hasičárnu. A právě v roce 2002, kdy začal zlobit potok v Brtnici, nám volali z obecního úřadu v Popovicích, jestli bychom jim mohli nějak pomoci, protože jejich hasiči se nedali dohromady; měli proti nám podstatně lepší vybavení, ale nebyli schopní se sejít. Tak jsme vyjeli a dva dny jezdili ve svých montérkách a holinkách po Popovicích jen se stříkačkou na přívěsu za autem a čerpali vodu. A to jsme se do té doby sami ještě skládali na benzín. Takže když to pak na obci viděli, přišel za námi tehdejší místostarosta Barták a dal nám k dispozici jak jejich Avii, tak i nějaké oblečení, abychom se z toho svého domácího mohli převléci.

Od klopotných počátků jste ovšem už dost pokročili. Máte výsledky, takže předpokládám, že nějaký příspěvek na činnost dostáváte, abyste si nemuseli kupovat benzín za svoje...

On ten příspěvek od státu existoval vždycky, akorát jsme o něm nevěděli. Teď to představuje zhruba 160 000 Kč na rok. Což je tak akorát na pokrytí nákladů. Vemte si jen pohonné hmoty, různá cvičení, oblečení, vybavení a jeho údržbu včetně předepsaných revizí, to něco stojí. Díky obci teď máme nové auto, tak nám trochu ubylo starostí s údržbou.

Takže spolupráce s hasičů s obcí funguje?

Teď to funguje velmi dobře. Pomáháme si navzájem. A to věřím, že sem dojde i nějaká část z té položky, co bylo vyčleněná pro jednotky, které zasahovaly při letošních povodních. My jsme tady zasahovali čtyři dni v kuse, každý člen byl venku více než sedmdesát hodin.

Ale věřím, že stále platí, že všechno děláte zadarmo...?

To ano. Jen pohonné hmoty a vybavení nám platí obec. Plus když se nám někdy podaří sehnat sponzora.

Co dělá dnes hasičům nejvíce starostí?

Když nás lidi volají zbytečně. Třeba letos při povodních, kdy jsme nevěděli kam dřív skočit, volalo operační středisko, že mají z Řepčic nahlášený podmáčený strom, naklání se nebezpečně nad dům, kde jsou lidi. Tak jsme tam vyrazili. Ale bylo to trochu jinak. Jednak se ten strom nakláněl na druhou stranu od domu, ale hlavně, jak se pak ukázalo, neměl pán na jeho pokácení povolení, protože byl chráněný, skoro metr a půl v průměru. Takže vymyslel, že když jsou ty povodně, že by to mohlo projít... A pak je problém třeba vypalování trávy... stále se o tom mluví, jak to může být nebezpečné, ale lidi jsou v tomhle asi nepoučitelní. Letos zase a dokonce i s popálením...

Teď ale do jara budete mít klid, ne?

Ale kdepak. Přijdou adventní věnce. Ty dobře hoří. A zapálí leccos kolem. A to nemluví o komínech... zase začne sezóna hořících komínů. Spousta lidí na nich chce ušetřit, takže si je nedá vyčistit a ani sami si je nevyčistí.

Ovšem třeba i na to se asi bude vztahovat nová právní úprava, kdy za výjezdy někým zaviněné budete moci dostávat peníze, ne?

Už vidím, jaké s tím bude papírování. Teď, kdy se to od 1. září uplatňuje u dopravních nehod, mi říkali kluci na dálnici, že co dřív vyplnili za deset minut, jim trvá čtyřikrát dýl.

Ještě jsme nezmnili hasičský sport. I v tom jste dobří...

To jo, jen nutno rozlišit od sebe dvě věci... jak se dělá ve vrcholové podobě, když se v něm pořádá i mistrovství světa, a pak na naší úrovni. Jednou nás pozvali na mistrovství do Plzně a my tam přijeli v těch našich montérkách, v pracovních botách a s helmama, co jezdíme na zásehy a se stříkačkou, co má motor z dvanáctsetrojky... jenomže kolem borci v tretrách a legínách se stříkačkou osazenou dvaapůllitrovým motorem. My té naší pomáhali i očima, abychom dostali vodu do proudnice a ani se trumfovali, kdo dostane hadice výš nad lampy. Ale poslední jsme neskončili. Teď už jen skromně do Kostelce ke Křížku, kde se potkáváme s lidmi z pěti, sedmi sborů tady z okolí. Tam pak vyhráváme. A i naši junioři a ženy. Teď už to bylo potřetí za sebou, tak jsme nadobro získali putovní pohár.

Závěr by tedy mohl vyznít docela optimisticky, zásahů sice Neubývá, ale vám se daří docela dobře...

To by mohl, jen, jak říkám, nebýt děsné administrativy, papírování. I blbej žebřík musíte rok co rok dávat k revizi. A když jedete z nějakého banálního zásahu, co zabral čtvrt hodinu, čeká vás stoh hlášení, ta zabere několikrát víc času. Dřív, když někde zahorelo, vyrazili jsme hurá tam. Dneska musím hlásit, i když pojedeme pro naftu. Oni s námi už tak počítají, že potřebují vědět o každém pohybu.

Suma sumárum jako velitel můžete být se svým sborem spokojený...

Už nám schází jen pořádná hasičárna.

Vždyť jste tu stávající nedávno zrekonstruovali...

To jo, ale auto musíme mít stále plné vody, aby se nám tam vešlo, máme centimetr ke stropu. Ale věřím, že to s hasičárnou dobře dopad-

ne. S obcí jsme se dohodli na převzetí obecního domu proti zámku, chceme tam udělat regulérní hasičskou stanici... dole garáže, zázemí, sklady, sprchy, prádelna, nahoře obecní místnost s univerzálním použitím na nejrůznější akce.

Když ale se podívám, v jakém stavu dům je, to by dost stálo...

To víte, že ne najednou, pěkně na etapy. Ale my jsme zvyklí máknout. A tak nějak by to pěkně ladilo s tím, že chceme postoupit do vyšší kategorie – z JPO 5 do JPO 3.

To znamená co?

Víc věcí, třeba to, že by naše jednotka vyjížděla i mimo náš katastr, ale také možnost možná dosáhnout i na nějaké dotace, na což teď v pětce nemáme nárok.

Děkuji za rozhovor.

A protože mám rád ty, co žijí pro nějakou vizi, něco, čeho by chtěli dosáhnout, přeji lojovickým hasičům, aby se jim podařila hasičárna i ta trojka. A jelikož nevím, jaký je hasičský pozdrav dobráků, tak jim k tomu přeji třeba: Ať vám to stříká!

JAK TO ZAČALO...

Historie lojovického Dobrovolného hasičského sboru je zajímavá. (Škoda, že na webu sboru končí v roce 1990.) Tak si připomeňme zakládací zprávu...

Hasičský sbor v Lojovicích byl založen 26. ledna 1930 ustavující schůzí, za hojné účasti občanstva. Přihlásilo se 29 členů z toho 19 činných. Za přítomnosti starosty obce Lojovice p. Františka Kaňky a okresního samaritána p. Pačese z Pětihost zvoleni byli následující funkcionáři:

starosta sboru: František Oulovský – Lojovice
velitel sboru: Antonín Kaňka – Křivá Ves
nám. velitele: Josef Černý – Lojovice
jednatel: Josef Klaboch – Lojovice
zbrojmistr: Josef Bezchleba – Dubiny
pokladník: Václav Kaliba – Lojovice
dozorce účtu: František Kašpárek – Dubiny
dozorce účtu: Karel Buk – Dubiny
vzdělatel samarit: Eduard Vávra – Dubiny
trubač: Jan Bláža – Dubiny
sanit. odbor: Josef Kříž – Krámský
zábav. výbor: Josef Štěpán
předsedící: Josef Lehovec – Lojovice

ostatní činovníci: Antonín Janota – Dubiny, František Rathán – Lojovice, František Berka – Lojovice, Josef Ptáček, Josef Dvořák, Jaroslav Hrášek – Dubiny

Od statkáře p. Dřízala byla zakoupena ruční čtyřkolová koněspřežná stříkačka za 1 000 Kč. V roce 1931 Obec Lojovice postavila na pozemku od p. Dřízala hasičskou zbrojnici. Sbor toho času čítal 62 členů.